

The Forgotten Puppy

Holly Webb

Text copyright © 2015 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2015 Sophy Williams

Copyright foto autor © Nigel Bird

Copyright ilustrație *My Naughty Little Puppy* © Kate Pankhurst
Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra



Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,

București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Rina, cățelușa pierdută

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Elena Irimia

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Florentina Nica

Copertă și prepress: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Rina, cățelușa pierdută / trad. Elena Irimia –

București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3030-8

I. Irimia, Elena

82-93-34=135.1

778.534.6

Holly Webb

RINA, CĂȚELUȘA PIERDUTĂ



Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Elena Irimia

Pentru Faith

Capitolul întâi



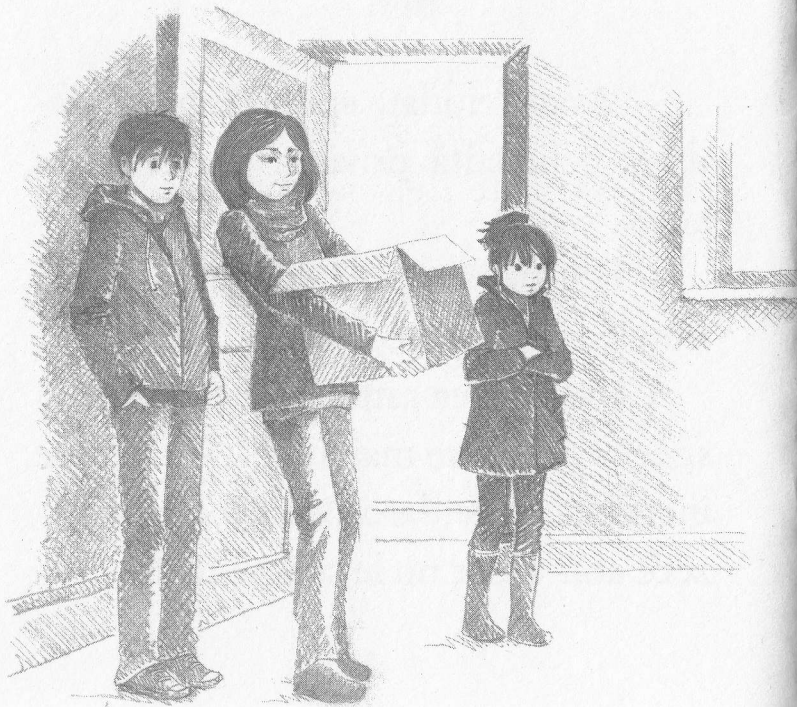
– Arată ciudat, spuse Emi, rotindu-și neliniștită privirea prin camera goală.

– Pentru că e goală, bleguțo, replică fratele ei mai mare, Ben.

Când vorbea astfel, folosea acel ton special de „frate mai mare“, iar Emi se încruntă. Și ce dacă Ben avea paisprezece ani? Doar nu le știa pe toate.

– Știu! Doar că arată... ciudat. Parcă nu e casa noastră.

– Nu-ți face griji, Emi, când vom termina de aranjat toate lucrurile, va fi, se auzi vocea mamei care stătea în pragul ușii, cu o cutie în brațe. Vă promit că peste o săptămână ne vom simți de parcă am fi locuit aici dintotdeauna. Acum veniți amândoi și ajutați-mă să



iau lucrurile din mașină! Camionul cu restul lucrurilor va ajunge dintr-o clipă în alta și, între timp, vreau să le pun pe astea în bucătărie.

Cu o ultimă privire neliniștită prin noua cameră de zi, Emi își urmă frațele și mama la mașină. Totuși, ceva îi însenină fetiței chipul: pe fereastră zărise o grădină. Familia ei îndrăgise casa tocmai datorită acesteia. Grădina nu era foarte mare și arăta destul de neglijat – mama spusese că toate acele tufe încâlcite trebuiau tunse. De când mama și tata se hotărâseră să divorțeze, locuiseră într-un apartament închiriat, care nu avea deloc grădină, doar o curticică pavată pentru pubele.

Zâmbind în sinea ei, Emi grăbi pasul după mama și Ben. Abia aștepta să

despacheteze; hainele și cărțile o vor face să se simtă ca în dormitorul ei. În ultimele două săptămâni, toate lucrurile stătuseră în cutii. Nu mai știa care pe unde erau, dar avea să fie distractiv să le descopere din nou. Nu-și mai văzuse de secole puloverul mov sau papucii de casă.

Imediat ce aveau să despacheteze toate lucrurile și să le așeze la locul lor – spunea mama –, puteau să se gândească la ceea ce Emi considera că era cel mai important aspect al mutării: acum, că aveau o grădină, după nesfârșite amânări, mama acceptase să aducă în casă un cățel.



– Mami...

– Mda?

– Mami, mă asculți? Arăți de parcă tot n-ai fi convinsă că tabloul ăla e bine pus acolo. Iarăși.

Trecuseră cinci săptămâni de când se mutaseră, și mama lui Emi încă își bătea capul cu aranjatul lucrurilor. Clipi și se uită la Emi cu o privire vinovată.

– Ai dreptate, așa e, îmi pare rău. Dar nu prea se potrivește acolo și mă calcă pe nervi. Acum chiar te ascult.

– Bun! Lăsând la o parte tabloul ăla și faptul că nu-ți place forma robinetelor de la baie, iar ușa de la dulapul din bucătărie scârțâie – Emi înșiră pe degete toate acestea –, ce zici, ne-am cam așezat la casa noastră?

Mama îi zâmbi.

– Cred că da. Nu simți că suntem acasă?

– Ba da! În privirea lui Emi se citea o rugămintă. Mai ții minte, ai spus că atunci când terminăm de aranjat toate lucrurile la locul lor putem să ne gândim să ne luăm un câine. Adică nu să luăm unul chiar acum, dar am putea măcar să ne gândim la asta, nu? De exemplu, ce fel de câine ne-ar plăcea și de unde l-am putea lua! Te rog?

Mama aprobă din cap.

– N-am uitat, Emi. Și eu m-am tot gândit la asta. Vezi dacă Ben și-a terminat temele și roagă-l să coboare puțin.

Emi urcă scările în viteză. Era aproape sigură că Ben nu-și făcea nicidecum temele – îl auzea vorbind cu unul dintre colegii lui de clasă despre

un joc pe calculator –, dar, când ajunse sus și trânti ușa cu zgomot, pe monitor zări eseul la engleză, iar Ben avea un aer complet nevinovat.

– Ce vrei, Emi? Am treabă.

Fetița era tentată să-i atragă atenția că abia scrisese trei rânduri, dar o cearță cu fratele ei mai mare era ultimul lucru pe care și-l dorea ea acum. Asta ar fi făcut-o pe mama să uite cu totul de discuția despre câine.

– Mama vrea să vorbească cu noi despre câine. Poți să vii până jos, te roog?

Ben își smulse căștile de la urechi și sări în picioare. Își dorea un câine aproape la fel de mult ca Emi, mai ales că era suficient de mare să și-l amintească pe Alfie, câinele pe care-l avuseseră cu mulți ani în urmă mama și tata. Alfie

murise pe când Emi era foarte mică, așa că ea nu și-l mai amintea deloc.

Emi veni în grabă înapoi în sufragerie, în timp ce Ben sărea pe scări în urma ei. Măsuța din fața canapelei era plină de albume cu fotografii vechi. Se încruntă la mama sa.

– Ai spus că o să vorbim despre câini! se plânse ea. Nu trebuia să te apuci de despachetat alte lucruri!

Mama râse.

– Nu despachetam. Căutam niște poze ca să vi le arăt. Uite... vezi cine-i aici?

Emi și Ben se uitară atent la fetița din fotografie. Avea o fețișoară foarte serioasă și părul brunet tuns cu breton. Emi se gândi că fetița îi semăna foarte mult, deși nu ținea minte să fi purtat vreodată o salopetă ca aceea...



– Ești tu, mamă, nu-i așa? întrebă Ben. Erai în Japonia, nu?

– Da, răspunse mama. Cred că aveam vreo șase ani în poza asta.